

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Jeg skal med disse Ord tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

Kr. Johansen: Som allerede nævnt gaar det Forslag, vi her har til Behandling, i det væsentligste kun ud paa at forlænge den hidtil gældende Lov for 1 Aar med de Ændringer, som de forøgede Vanskeligheder gør paakrævede. Disse Ændringer drejer sig væsentligt om at give større Rentefrihed og lempeligere Afdragsbetingelser. Bestemmelser om Rentefrihed har vi jo haft i denne Lovgivning lige siden 1919. De har været anvendt i større eller mindre Omfang, efter som Startomkostningerne og Vanskelighederne var større eller mindre. Man kan vistnok sige, at Startomkostningerne og de Vanskeligheder, der er ved at oprette nye Brug, aldrig har været større end nu, og derfor er de foreslaaede Lempelser kun naturlige og rimelige, og vi stemmer gerne for dem.

Forslaget har jo været i Udvalg og, saa vidt jeg kan skønne, ogsaa været Genstand for en ret grundig Udvalgsbehandling i det andet høje Ting, selv om det ikke er særlig mange Ændringsforslag, der er kommet ud af det. Der er bl. a. sket den Ændring, at Jordkøbslaanet i visse Tilfælde kan forhøjes til 13 000 Kr. Jeg skal ikke gaa imod denne Ændring, selv om jeg har mine Tvivl om, i hvor høj Grad den har været paakrævet. Det er nemlig mit Indtryk, som jeg har faaet ved at se paa Tingene forskellige Steder, at det, at man forhøjer Jordkøbslaanet, bidrager til, at der forlanges saa meget mere for den Jord, der skal sælges, saa at det egentlige Resultat kun bliver, at man kommer til at betale en større Pris for det samme Jordareal. Jeg skal dog ikke benægte, at der kan være Tilfælde, hvor en Forhøjelse som den her foreslaaede kan være rimelig, men jeg vil antage og haabe, at Bestemmelsen kun rent undtagelsesvis bliver anvendt.

Herudover skal jeg ikke komme ind paa mange Betragtninger med Hensyn til Lovforslagets Enkeltheder. Loven skal jo kun gælde for 1 Aar, og man venter, at der vil komme et mere omfattende Lovforslag til Behandling i næste Rigsdagssamling. Efter sidste Krig var der opsummeret meget store Krav og meget store Forventninger med Hensyn til en kommende Jordlovgivning, en Jordreform, som man ønskede og ventede og krævede fra mange Sider. Det samme er i Virkeligheden Tilfældet nu. Ogsaa i disse Aar, hvor Udstykningsmulig-

hederne har været saa smaa, har man mange Steder ønsket at oprette nye Landbrug, men har været forhindret deri paa Grund af de Vanskeligheder, der var ogsaa med Hensyn til at skaffe den nødvendige Jord, og derfor tror jeg, at man nu ligesom dengang bør imødekomme disse Krav gennem en virkelig Jordreform.

Jeg betragtede Lovgivningen af 1919 som en Jordreform, der, i stor Udstrækning i hvert Fald, imødekom Kravene, og jeg haaber, at vi nu kan gennemføre en anden Reform, der i lige saa stor Udstrækning imødekommer de Krav, der nu stilles. Det, der er gennemført siden, har jo væsentligst kun været Forlængelser. Det gælder den Lov, vi vedtog sidste Efteraar, det gælder Loven af 1943, som ganske vist indførte betydelige Forbedringer i Forhold til tidligere, og der er maaske ikke saa meget at sige til, at man endnu en Gang nøjes med at forlænge Loven, men jeg forstaar, at ogsaa den højtærede Minister erkender, at der inden ret længe maa mere til end blot en Forlængelse af den gældende Lov. Jeg forstaar ganske vist ogsaa, at Ministeren ikke endnu ved ret meget om, hvori den Reform skal bestaa, som vi i en nær Fremtid forhaabentlig kommer til at beskæftige os med.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa mine Ønsker med Hensyn til Indholdet af en saadan Reform, men blot lige nævne, at der er visse Ting, som det forekommer mig, at man maa tage i Betragtning under Overvejelserne. Som noget af det, der maaske vil faa nogen Betydning, skal jeg nævne, at Jordbrug af en vis Størrelse, der skifter Ejer, afgiver en Del af deres Jordareal til Udstykning. Men jeg kan ikke komme bort fra, at hvis man virkelig vil have en Udstykningslovgivning, der imødekommer det stærke Krav om Jord, det stærke Krav om Muligheder for at oprette nye Landbrug uden at give dem, der har Jorden og spekulerer i Jorden, Chancer for at tage en uretmæssig Fortjeneste, saa maa man ogsaa have en Ekspropriationsbestemmelse med i vor kommende Jordlovgivning.

De blev stærkt drøftet i 1919, da vi fik Jordreformen. Den daværende udmærkede Landbrugsminister Kr. Pedersen gik stærkt ind derfor, og een af de politiske Ordførere ved den Lejlighed, nemlig Niels Frederiksen, udtalte sin Tilslutning dertil ved at sige, at han ansaa det for en Nødvendighed som et Middel, hvorved man vilde være i Stand til at modvirke, at de nuværende Besiddere tog en uretfærdig Fortjeneste paa en øget Udstykning; og han føjede til, at